

Працьскни, т. е. Орацьски) и прихть оуставъ врани и съ градомъ жт Маноуила епископа и ржцѣ отъ-сѣкошъ немоу отъ плещюу прѣвѣие, посемь мечемь расѣченъ и звѣремь поврженъ въ смѣдъ и грѣха ради шльпе, възненавидѣнь быст отъ людей своихъ и отъ нихъ оудавленъ быст жжемь. Прием же власть вль (?) вльгарьскъж Цокъ безвожнни и собра вса християны и жтѣ ж, коеводы, попы и дяконы и простцж, понжди ихъ отъврьщиса християнства, не оубо вѣшж Българе християне, и не повнжвшемса, шзы оусѣкнжшж шзы же различно мжчивь и не милостивно оубнени бышж. Тѣхъ молитвами Боже помилоуи.

ИЗЪ ТРОИЦОСЕРГИЕВСКИТЕ ЖИТИЯ.

Въ „Троицосергиевската Библиотека“ са намира ржкописъ отъ XIV вѣкъ, въ който, между другите житиета на свѣтиете, са намира и житието на св. Власи. Тоя памѣтникъ е важенъ по двѣ причини: 1) езикътъ му (исключава са правописанието, което е русско-славинско), както въ отдѣлните думи, така и въ израженията и въ граматическите форми, е старо-български; 2) въ него са говори, че св. Власи е посѣщаль Бжлгария. Сѣки отъ насъ знае, че името на св. Власия е извѣство почти на сѣки бжгаринъ (св. Власъ) и че за тоя свѣтия са разказватъ различни легенди и предания. У насъ са намира такава народна легенда, въ която са разказва, че една година свѣти Власъ изморилъ козите на Свѣто-горските манастире само за това, защо калугерете имъ ловиле презъ него в и я тъ день риба. Но и самото правописание, баремъ отчасти, свидѣтелствова, че тоя памѣтникъ е излѣзаль изъ Бжлгария. Така напри-